

за да стане катастрофа съ влака, който пренася първитѣ войсци. И съ рискъ да бжде смазанъ, успѣва да спре влака. Катастрофата е избѣгната.

Този подвигъ на малкия храбрець му отваря вратата свѣтло бждеще. Полковиятъ командиръ Петъръ Габара, чий полкъ е тѣй щастливо спасенъ, пита говедарчето каква отплата иска за стореното добро.

— Искамъ да дойда съ васъ и да се бия съ врага!

Молбата на говедарчето е пленителна. И отъ този день то е неотлжния съпътникъ на полка. Последниятъ продължава своитѣ походи и Желѣзко трѣпне отъ радостъ и дебне какъ добро да стори.

Презъ една тъмна нощъ, полкътъ трѣбва да иде въ помощ на единъ пунктъ отъ фронта, дето неприятельтъ заплашва съ численостъ. Отъ дългото пътуване полкътъ на Петъръ Габара е изнуренъ и Полковникътъ вижда, че при тая умора, той може да даде подкрепата си на време; зашеметенъ, не знае какъ да стори, за да извика сили у върнитѣ си бранници, когат Желѣзко запѣва чудотворната пѣсенъ „Покойници, вий въ друг полкъ минахте!“. Какъ идва на Желѣзка да запѣе тая пѣсенъ той не знае. Но пѣсенъта минава като токъ въ душитъ на пешеходцитѣ, изгубили сили, поема се отъ всички, гръмва като стихия извиква незнайното въ войнишката душа и полкътъ заприличава на планински потокъ. придошълъ отъ проливни дъждове. Полковете е спасено. Случайно запѣтата пѣсенъ отъ Желѣзко спасява честъта на полка, спасява положението на фронта.

Предъ Сребърна, дето положението се затѣга и нашитѣ войски чакатъ въ неизвестностъ, по липса на сведения за силата на противника, пакъ Желѣзко, безъ знанието на кого и да е минава фронта и разбира какво става тамъ. Тъмната нощъ не спира малкия добружанецъ. Съ рискъ на живота си минава и донася вестъта, че неприятельтъ е въ прикрито отстъпление. Спасителната вестъ идва навреме и неприятельта бива непосредствено преследванъ. Най-последно въ следващото стражение Желѣзко спасява самия полкови командиръ, който въ атаката първи трѣгва за да поведе смутенитѣ редници. И когато Петъръ Габара, преследванъ отъ Желѣзка, бива тежко раненъ — Желѣзко го пре-